

Capitolul 1

Garret

De îndată ce deschid ochii, îmi dau seama ce greșeală catastrofală am făcut, așa că mă întreb cum mă voi prezenta la cursuri când toată camera pare să se învârtă.

Oh, rahat! Cursurile!

Sar în capul oaselor și privesc buimac prin încăpere. Țsta nu e patul meu. Asta nu e camera mea! Acela clar nu e șifonierul meu! Nu e de mirare că sunt atât de debusolat când, nimic din ce văd, nu recunosc, în afară de hainele de pe podea. Acelea clar sunt ale mele și sunt aruncate atât de neglijent, încât mă înțeapă un junghi de nervi. Oricine e ticălosul care mi-a aruncat astfel hainele, o să mănânce numai bătaie!

Cu o migrenă colosală și un nerv zbatându-mi-se pe maxilar, mă ridic la marginea patului, gemând de durere. La fiecare mișcare mică îmi simt creierii zvâcnind cu putere, dovadă că am băut prea mult. Nu că aș avea vreo îndoială, oricum. Țin minte tot ce am făcut, mai puțin cum am ajuns aici, în dormitorul ăsta, care seamănă mult cu dormitorul unei fetițe. De parcă n-ar fi fost de ajuns că îmi vine să vomit tot ce am băut în ultimele două nopți, acum simt că vomit și când mă văd înconjurat din toate părțile de roz, alb și ursuleți de pluș. Să nu mai spun că în aer plutește un miros ciudat de dezinfectat, așa cum miroase orice salon de spital.

Acum știu. Știu că mă aflu într-o cameră din Beta Theta Pi, dar nu știu în care dintre ele. Adică, la cât de beat am fost seara trecută, orice e posibil.

Și aflu că am dreptate abia când se deschide ușa și o tipă – pe care nu cred că am mai văzut-o vreodată – se strecoară înăuntru, rânjindu-mi cu tot cu aparatul ei dentar.

— Bună!

Oh, drace! La cum se prezintă situația și cum îmi văd cu coada ochilor, boxerii de pe podea, poziționați strategic

lângă unul dintre picioarele patului, mi-am tras-o cu tipa asta. Cu tipa asta care, în afară de aparatul dentar strălucitor, mai poartă și ochelari de scafandru, iar obrajii îi sunt plini de acnee.

Cum naiba am nimerit-o așa prost?

— Tu cine naiba mai ești?! aproape mă răstesc la ea, îngrozit.

Trag pilota de iarnă peste mine, asigurându-mă că am toate părțile importante ale corpului complet acoperite. Poate că nu știu eu ce am făcut seara trecută, dar știu că nu vreau ca tipa asta să se holbeze la testiculele mele.

— Oh, prostuțele! chicotește. Ne-am cunoscut seara trecută. Ai uitat?

Din fericire, aș putea spune. Și nici nu sper să-mi amintesc vreodată.

— Sunt Margaret, se încruntă, când vede că n-am de gând să spun nimic.

— Uite, Margaret, încep eu, aplecându-mă după tricou, îmi place la nebunie aparatul tău dentar și ochelarii cât hublourile unui avion, dar chiar nu-mi amintesc ce s-a întâmplat azi-noapte și sper din tot sufletul să-mi spui „nimic”.

Îmi trag tricoul pe cap din două mișcări stângace, aproape rupându-l în graba mea de a mă îmbrăca și de-a o șterge de aici cât mai repede. În același timp, o urmăresc cu coada ochiului pe Margaret cum mă privește nedumerită și dezamăgită, ca și când ar fi pe punctul de a izbucni în plâns.

Asta mi-ar mai lipsi! De parcă nu ar fi de ajuns că mi-am tras-o cu Rățușca cea Urâtă în persoană.

— Nu înțeleg de ce vrei să pleci, mărturisește. Ne-am distrat noaptea trecută.

Rahat! Chiar nu vreau să aud asta acum! Abia îmi controlez voma, care tot încearcă să-mi urce pe gât.

— Sunt sigur de asta, mormăi ironic, agățându-mi cu greu boxerii și trăgându-i către mine.

Îi trag pe picioare și mă ridic din pat, clătinându-mă periculos pe călcâie.

Notă mentală: Garret Dobitocule-Nova, de azi înainte nu mai pui strop de băutură în gură!

— Nu poți pleca așa! se revoltă ea, aruncându-și brațele subțiri pe lângă corp. Ai vomitat pe covorașul meu plușat!

— Și ce vrei? Să-ți cumpăr altul? pufnesc. Cine te-a pus să mă aduci aici?

Îmi trag și pantalonii, studiind-o interesat. Nu-mi dau seama cum naiba a reușit să mă care până aici, ținând cont că pare să aibă în jur de treizeci de kilograme. Mă îndoiesc serios că m-a adus de una singură, dat fiind faptul că sunt mai greu decât ea cu vreo șaptezeci de kilograme. Nici dacă m-ar fi târât, nu ar fi reușit să treacă de alee, apoi să mă tragă pe scări.

— Nu te-am adus eu, îmi spune supărată, strângându-și brațele la piept. Ai venit singur!

Și de asta mă îndoiesc. Refuz cu vehemența unui copil să cred că am venit aici de bunăvoie. Nu sunt nici orb, nici prost.

— Maggie, nu ți-a spus nimeni că nu e frumos să minți?

— E Margaret, mă corectează bosumflată.

Cui îi pasă?! Eu vreau să mă car de aici cât mai repede, iar blestemata asta de curea tocmai acum și-a găsit să se blocheze!

— Și nu mint, adaugă îmbufnată. Chiar ai venit de unul singur.

— Înseamnă că am fost mai beat decât credeam, mormăi.

— Ce?!

Nu e doar urâtă și cam prostuță, mai e și surdă!

— Am spus că a fost o noapte minunată, spun mai tare. Dar haide mai bine să n-o mai repetăm. Inima mea nu rezistă la atâta entuziasm!

Mă opresc în dreptul ei și o bat ușor pe umăr, îmbărbătând-o, apoi ies din cameră, răsufând ușurat. Naiba m-a pus să beau și tot naiba m-a adus aici, să am parte de șocul vieții mele.

Și, de parcă n-ar fi suficient, Melody – fata după care sunt cam aprins și pe care aș smotoci-o până nu mai pot – mă prinde pe picior greșit, tocmai când închid ușa în urma mea. Uluită, se oprește lângă mine și mă privește lung, de parcă m-aș fi făcut verde peste noapte, apoi se uită la ușă și din nou la mine, arătând de-a dreptul bulversată.

— Serios, Garret? Cu Margaret?

— Cine-i Margaret? întreb nedumerit.

— Nu mai știi din ce cameră ai ieșit?

Oh! Domnișoara Sunt Urâtă cu Draci e Margaret! Acum se vede că mi-a plăcut atât de tare noaptea trecută, încât o uit la nici cinci secunde de când am ieșit pe ușă.

— Știi, credeam că ai gusturi mai bune decât atât.

Melody își aruncă pleata brunetă pe spate, apoi pornește pe lângă mine, îndreptându-se spre scări. Pornesc și eu în urma ei, cu privirea fixată pe fesele scoase în evidență de pantalonii sport mulați. Atât fundul, cât și mușchii picioarelor scot la iveală faptul că îi place să facă sport, un lucru pe care nu l-am observat până acum, fiind mult prea ocupat să mă holbez la chipul ei fără cusur.

Știu de pe acum că femeia asta o să mă omoare cu zile. De fiecare dată când deschide gura, îmi amintește de Alice. Pot spune că e aproximativ la fel de bătoasă, arogantă și încăpățânată ca și blonda cu care s-a ales prietenul meu. Doar că Melody mai are ceva în plus, ceva de care nu-mi dau seama încă.

— Unde te duci? o întreb curios, văzându-i echipamentul.

— Nu e treaba ta, îmi spune sec.

— Normal că e treaba mea odată ce sunt iubitul tău.

Surprinsă, se oprește la baza scărilor și se întoarce cu fața spre mine, având pe chip o expresie de un milion de dolari.

— Sper că glumești! exclamă îngrozită. Ai tupeu, nu glumă, să-mi spui asta după ce ai ieșit din camera unei alte fete!

— Care fată? blufez. Aia nu era fată, scumpo, era maimuță în toată regula! Dar nu genul acela de maimuță drăguță pe care să o adopt.

Pufnind, Melody își dă ochii peste cap și coboară scările în grabă, încercând să scape de mine. Însă, indiferent cât de mahmur aș fi, tot sunt mai rapid ca ea. Din trei pași o ajung din urmă și îi înconjur umerii cu brațul pentru o clipă, înainte să dea înapoi și să mă pocnească peste mână.

— Nu mă atinge! îmi ordonă țâfnoasă. Chiar dacă nu era o maimuță adorabilă, ai ieșit din camera ei! Îmi provocă scârbă!

Ei, drăcie! Îmi pun mâinile în șolduri, ca o nevastă supărată, uitându-mă la ea amenințător. Femeia asta o să-mi mănânce zilele, așa cum am mai spus. Nu mă îndoiesc că o să mă alerge de o să-mi iasă ochii ca la melci, doar ca să se distreze pe seama mea. Mult timp am crezut că e doar o fată frumoasă, dar cu mintea goală, însă acum îmi dau seama că e mai deșteaptă decât lasă să se vadă.

— Ești doar un idiot cât un munte de mare! adaugă enervată. Doar mușchii sunt de tine, că în capul ăla drăguț al tău bate vântul!

— Cine vorbea! pufnesc. Doar sânii sunt de tine, că în pantalonii ăia bate vântul! i-o întorc.

Apoi mă răsucesc pe călcâie și ies din Beta Theta Pi ușor nervos, mahmur și cu amnezie. Încă încerc să elucidez cum naiba am ajuns aici și ce naiba am făcut cu *Maggie*, căci, ultimul lucru pe care mi-l doresc în viață este să fiu urmărit de o obsedată cu față de submarin în retragere.

Când intru în Kappa Sigma, primul lucru pe care îl fac este să înot printre paharele de plastic roșii, care sunt aruncate pe podea. Se vede clar că aici s-a dat o mega-petrecere, căci livingul nostru arată ca un câmp de bătălie.